

plejningskorpset; men herom skal jeg ikke udtale mig videre, idet Forslaget i saa Henseende er temmelig overensstemmende med det, der blev forelagt i Fjor. Det væsentlige er, at der er en Deling i Intendanturstaben og Forplejningskorpset, og der tilsigtes en Udvidelse af Embedsmændenes Antal, idet det blev forspømt ved Organisationsforandringerne i 1880 at give Forplejningskorpset de nødvendige Embedsmænd. Det er jo af stor Betydning, ikke alene i Fredstid, at Hærens Midler administreres, og at Afdelingerne forplejes godt, men navnlig i Krigstid er det naturligtvis af den allerførste Betydning. Vi vide fra 1864, hvilke uheldige Følger det havde, at Forplejningskorpset var slet ordnet; man havde kun en gammel Institution, som ikke svarede til Forventningerne. Man kan ogsaa nævne Eksempler fra andre Krige og f. Eks. henvise til Frankrig under Krigen i 1870. Her er et væsentligt Punkt, og vi ville komme til at bøde haardt, hvis vi skulde komme i Krig og ikke havde Forplejningskorpset ordnet paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. — Vægekorpset er foreslaaet udvidet med et Par Væger. For Resten ere de Forandringer, der i øvrigt foreslaas, af mere formel Natur. Det er nemlig foreslaaet, at de øverste Væger skulle kaldes Stabslæger og de andre Regimentslæger. Vi have nu to Klasser: Overlæger og Korpsslæger. Benævnelsen „Korpsslæge“ er imidlertid i høj Grad misvisende. Man tror, at de ere Væger før et helt Korps og altsaa noget meget stort; men de tilhøre de lavere Grader. Da de i det væsentlige have samme Tjeneste som Overlæger, er det foreslaaet at henføre dem til samme Klasse og kalde dem „Regimentslæger af 1ste og 2den Klasse“. Stabslægerne skulle nærmest være de, hvis Funktioner svare til de Vægers, som nu have de overordnede Hverv. Den nuværende Stabslæge, der staar i Spidsen for Vægekorpset, maa da have et andet Navn, man vil kalde ham „Generallæge“. En lignende Udvidelse foreslaas ved Dyrslægekorpset; man vil forøge Personalet med en Regimentsdyrlæge af 2den Klasse. Det blev nemlig i 1881, da 2det Artilleriregiment blev delt i to Afdelinger, hvoraf den ene skulde ligge i Aarhus og den anden i Kjøbenhavn, overset, at man ikke kunde lave en Dyrslæge ved den ene Afdeling, og man maatte da nøjes med en Reserveydrlæge. Dernæst skal jeg gaa over til ganske kort at omtale Forstærkningen, hvor der er foreslaaet ret væsentlige Forandringer. For det første er der foreslaaet en Udvidelse af Kjøbenhavns Væbning, som har været foreslaaet

tidligere, idet den, samtlig med at gaa over til at blive et Korps af Forstærkningen, ønskes udvidet fra 2 til 4 Batailloner Fodfolk og fra 2 til 4 Kompagnier Artilleri i en Bataillon. Endvidere er der foreslaaet, at de 4 sjællandske Forstærkningsbatailloner formeres paa 8 Kompagnier hver, noget, som der ogsaa tidligere har været Tale om. Dernæst er det naturligvis foreslaaet, at Løsteparagraffen i den nuværende Hærløvs, ifølge hvilken Forstærkningen „kan“ indkaldes, skal forandres til, at Forstærkningen „skal“ indkaldes en Gang i 12 Dage, enten saaledes, at alle Afdelingerne hvert andet Aar indkalde de to yngste Aargange, eller saaledes, at denne Indkaldelse sker hvert Aar ved det halve Antal Batailloner. En Indkaldelse paa 12 Dage turde være den mindste, man kan slaa sig til Ro med, naar Forstærkningen ikke skal komme i en saadan Tilstand, at den ikke kan bruges de første 4 Uger, efter at den er indkaldt. Jeg skal nu ligeledes ganske kort omtale Militærarbejderne. Der har i mange Aar været Trang til flere Militærarbejdere, navnlig Hestepasfere. Men bortset deraf er der foreslaaet en Forandring. Efter den nuværende Hærløvs blive nemlig Trænsoldater, Sygepasfere og Hestepasfere udfærdne af Kombattantklassen, noget, man skred til i 1880 af forskellige Grunde, og som kan forsvares. Det er imidlertid urigtigt nu at fastholde det. Thi skal man have de foreslaaede Udvidelser af Ingeniørkorpset og Artilleriet, saa bliver Fodfolkets Stykke formindsket, og det er derfor naturligt at vende tilbage til den tidligere Ordning, at Mandstabet til Træns- og Hestepasfertjenesten udtages af Militærarbejderklassen, hvor man altid finder tilstrækkelig brugbare Individer. Derved bliver ogsaa Værnepligten mere ligelig fordelt. Militærarbejderne slippe nu for let. Og naar man skal have et vist Antal Kombattanter i Krigstid, maa man gaa længere tilbage i Aargangene; jo længere man derimod kan udbytte Kombattantklassen fra Begyndelsen, desto færre Aargange behøver man. Hvad Hesteholdet angaar, er det foreslaaet udvidet ganske lidt. For det første er der foreslaaet 6 Heste til Ride- og Beslagsstolen. Det er noget, man har trængt til i mange Aar. Den har maattet kompletteres fra Afdelingerne, hvilket ikke er meget hensigtsmæssigt. Dernæst er der Spørgsmaal om Fodfolkets Kompagnichefers Forshning med Heste. Dette Spørgsmaal har været fremme i mange Aar. Paa en Række af Finanslove er der aarlig bevilget til Forsøg Heste til 12 Kompagnichefer; og dette Forsøg er faldet meget hel-